

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τουτο είναι,
κι Έβρα πάλιν αι Έθνηαι.

Έτος χίλια δεκάκωα κι' εγδοσήμενα έννα,
και αυτς δ χρόνος θάχχ περισεύματα γεννατα.

Ό Ρωμης την έβδομάδα — μόνο μιá φορά θά βγαίη,
Κι' όταν έχω εξηπάδα — κι' όποτε μου καταβαίη.
Συδρομητάς θά λέγωμαι — διότι τούς άνέχομαι,
μοναγ' σ'τάς Έπαρχιας — και 'σ'το Έξωτερικών,
επειδή καιρούς πτωχίας — τρέχει τ'ο Έλληνικών,
Συδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δωδεκα και μόνο,

για τ'ά ζίνα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'σ'το χέρι.
Άλλ' εδω συδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβίρ — με κανένα κανονέρη,
Γράμματα και συδρομαι — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μίς σ'τών φρών την άντάρα — κι' ο Ρωμης μας μιá δεκάρα.

Του Ίουλιου είκοστή τετάρτη,
παραίτησις Κολχάτσου του άντάρτη.

Διακόσα πενήντα κι' οκτώ
και χάσικω με σ'τάμ' ανοικτό.

Ό Κλήθνας του Φασουλή,
όπου μαζεύονται πολλοί.

Ό Φασουλης έκάλεισε εις τ'ο άρχοντικό του
άρσενικούς και θηλυκούς τόν Κλήθωνα να κάνη,
και ό καθένας έτρεψε ν' άκουση τ'ο 'δικό του
κι' έγίμισε τ'ο μέγαρον του πρώτου μεκλιδάνη.

Ήλθαν λοιπόν και κληρικοί και έλ' οι έν τ'ος πρώτοι,
που προσκαλούνται πάντοτε 'σ'τύν κάθε του χορδ,
και τότε μι πλάτι σταμί δ Ήπουργός Βουλγιώτης
'πήγε να φέρη μόνος του τ'άμλιητο νερό
άλλ' όμως τόσο κόπαι του έπιγαν 'σ'τα χαμένα
διότι έλα τ'α νερά τ'α γύρε στεριεμένα.

Και άδειανός έγύρισε χωρίς μιλά να θγάνη,
εσκέψη δέ ο Φασουλης μετά του Περικλέτου,
όπου δέν 'έρισκεται νερό, τόν Κλήθωνα να κάνη
'σ'το καλυμμαύκι του πατρ'ος άγιού Παναρέτου.
Άλλά δέν έσυμφώνησαν εις τούτο οι έν τέλει
κι' ο άγιος Άρσένιος και τέλλα πατραχίλια,
και ο Φιλήμων έστειλε τήν σ'τάμνα 'σ'την Πεντέλη
κι' ο Σούλης τ'ο τήν γύρισε γεμάτη ως 'σ'τα χελια.

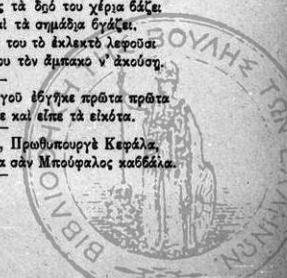
Και τ'ο' έπιφωνήματα ήκούσθησαν και κρότος
και ο Τρικούτης έρριξε 'σ'τη σ'τάμνα πρώτος πρώτος
παράσχημον του Λέοντος καθώς και του Ήλιου,
τακμήρια δυνάμειος, τιμής και μεγαλείου.
Κατόπιν ο Σιμπόπουλος μιá κεραιβια ρίχγει
κι' ο Φασουλης καλά καλά εις τούς κλιτ'ους τήν δείχνει,

ο της Βουλής Αδγερινός φελλό κρασομπουκάλας,
και μιá πλεξίβα κατασφή μιές κυρτάς δασκάλας
δ Θεοτόκης ο πολίης μικρό κονδυλοφόρο,
που 'σ'τόνομά του τοίκαμει ο Βασιλεύς για θ'ορο,
δ εσπερήτης ο Τσιγγρός χρυσό Κωνσταντινάτο
καθώς και μιζομάντυλο με δάκρυα γεμάτο,
δύο χαλκίχα σουβλερά δ Δήμαρχος Φιλήμων,
έν ούρμα τηλεγραφικών Καζάζης δ εδοχίμων,
εις σ'ζυγους μακάρως θ'ο κέρατα δωδισα,
μεγάλο σ'δωλό άλατ'ου θ'ο χήρας πούχουμ λύσσα,
ή Φασουλη Ψυλάγκουρο, ή Περικλέτου πέρσσο,
Κολχάτσος δ Συνοδικός Ένα κομμάτι ράσο,
και έλοι τέλος έρριξαν 'σ'τη σ'τάμνα κάτι τί
και ε,ι πράγμα έτυχε καθέναν να κρατή.

Κι' άφου ή σ'τάμνα γέμισε του Φασουλή 'σ'το τέλος
άπ' τ'ο μουστάκι του μαξ' μιá τ'ρίχα κι' ο Σιμτέλος,
και τότε π'α δ Φασουλης τ'α θ'ο του χέρια δάξει
κι' ανακατεύει τ'ο νερό και τ'α σημάδια βγάξει,
και τόν προσκεκλημένον του τ'ο έκλεκτό λερσοσι
προσέχει άπ' τ'α χελίτου του τ'ον άμτακω ν' άκούση.

Ό Λέων του Πρωθυπουργού έβγηκε πρώτα π'ορτα
κι' ο Φασουλης έκάγχασε και είπες τ'α είνετα.

Φ.—Βάλε τόν Ήλιο πρόσωπο, Πρωθυπουργέ Κεράλα,
και 'σ'το Λεοντάρι έπειτα σαν Μπούφαλος καθάδια.

Σάν Ἥλιος ἀκτινοβολεῖς, μουγγρίζεις σάν Λεοντάρι,
καί μέ τά Ἴσοζύγια μᾶς τρέφεις εἰς τὸ καντάρι.

(Αὐτὰ εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν εἰπόν ἕκ τοῦ προχείρου
τὴν κεραμίδα ἐπειτα ὄρνει τοῦ Ἀναγούρου.)

Φ.—Τὴν κεραμίδα παύρηξες πάρτην καὶ πάλι ἔπισω
τὴν ἐρημὴ κοιλίτσα σου νάλθω μ' αὐτὴν νὰ ζῶσω.

Τί σοῦμαλλε, Ἀνάγυρε, νὰ ζῶσαις μέ τοῦδλα
κι' ἀπ' τὸν καῦμό νὰ φήσαις σάν Διάκος εἰς τὴ σοῦδλα.

(Εἰς τὸν κλεινὸν
Αὐγερινόν.)

Δασκάλισσα, Δασκάλισσα, γιὰ σκόλα τὴν Ἑλένη,
γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν ἴδω γιὰ τὴ ψυχὴ μου θγαίνει.

Ὁ λύκος κι' ἂν ἐγέρας κι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του
μηδὲ τὴν γνώμη ἄλλαξε, μηδὲ τὴν κεφαλὴ του.

(Ἐστὸν εὐσεβὴ Καζάκη,
ποῦ τὰ ἴψηλά κυττάζει.)

Μέσα σὲ χιλιάδες νὰ σὲ ἴδω, μέσα σὲ δὴρ χιλιάδες,
γνωρίζω τὸ κορμάκι σου ἀπὸ τῆς νοστιμάδες.

Κυριαρισόνη μου κορμὶ καὶ λιγερὴ μου μέση
τὴν σηκωμένη μύτη σου γιὰ ἔδοστα μὴ σοῦ πέση.

(Ἐστὸν Θεοτόκην τῶν Ναυτικῶν
καὶ τρόμον τόσον Συναδικῶν.)

Βάρκα θέλω ν' ἀρματώσω μέ σαράντα δὴρ κουμπὶ
ἐπειδὴ καὶ τὸν Κολιάτσο δὲν τὸν ὀποφέρω κιά.

Τὸ ἕνα πόδι ἔστὰ κελλιά καὶ τᾶλλο ἔστῃς φρεγάδες,
τὸν μπουσουλὰ μου ἔγασα μ' αὐτοὺς τοὺς Δεσποτάδες.

Πορὸς εἶδε ἄλλον σάν κι' ἐμὲ τραπὸν καρδοκόρη,
νὰ βλέπῃ μιὰ ἔστὸ μπουσουλὰ καὶ μιὰ εἰς τὸ φαλτήρι;

(Ἐστὸν Τσιγγρὸν τὸν εὐεργέτη,
ποῦχει γιὰ σταυρὸ σκελί.)

Σταυρὲ μου, Μεγαλόσταυρε κι' ἄγιο Κωνσταντίνάτο,
ἔχω τραγούδια νὰ σοῦ πᾶ ἕνα σακκὶ γεμάτο.

Μ' αὐτὸ τὸ ἄχ, μ' αὐτὸ τὸ δάχ τὸ στήθος μου σπαράζει,
μ' αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρο μου ἔκόλλησε μαράζι.

Μ' αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρο ἐν ἔξερῳ τί νὰ κάνω...
σάν τὸ Ληστὴ ἔσταυρώθηκα εἰς τὸ σταυρὸ ἀπάνω.

Θολόδων τὰ ματάκια μου καὶ τρέχουνε σάν θῶσαι
καὶ πέρνω τὰ βρεμμένα μου καὶ πᾶω ἔστὸ Παρσί.

(Εἰς τὸν Φιλήμονα
τὸν πολυτήρημα.)

Ἢ ἄσπερη πέτρα τοῦ γαλλοῦ δὲν πᾶνει πραισινάδα
καὶ ὁ Φιλήμων μὲ νερὸ δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Δὲν εἶν' αὐτὴ νὰ σηκωθῆ χωρὶς ν' ἀναστανάξω
καὶ γιὰ νεροῦ σταλαματιὰ νὴ μὴν παραλυσασῶ.

Πορὸς εἶδε θηλυκὸ παππὰ καὶ δᾶκνο γκαστρωμένο,
πορὸς εἶδε καὶ τὸν Δήμαρχο ἀπὸ νεροῦ πρισιμένο;

(Ἐστὸν Σεμέτελον τὸν δαοῦν
μὲ σοφίαν περισιήν.)

Λατινικὰ κι' Ἑλληνικὰ τί διάβολο τὰ θέλω,
εἶαν ἔστων κόσμο φαίνωμαι Σπανὸς σάν τὸν Σεμέτελο;

Ἀπὸ τὴν διψὰ τὴν πολλὴ ξερομασσὸ μαστίχα...
εἶδα ἔστῃ γῆ πολλοὺς Σπανοὺς μάχαν καὶ ἄγνη τρίχα.

(Ἐστὸν μεγάλο Δαμαλά
μὲ τὰ μπόλικα μραλά.)

Νᾶχα φτερά νὰ πέταγα ἐκεῖ ποῦ εἶν' ἀγγέλοι
κι' ἀπὸ κοντὰ νὰ ἔβλεπα τὰ κρυφὰ τῶν μέλι.

(Ἐστὸν Παυλίδην τὸν σπουδαῖον
εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Χαλδαίων.)

Ἡμέρα νόκτα ἐρωτῶ ποῦ τὰχα ἔδχηκε πρῶτα,
ἢ κότα ἐθγαλε ταυρὸ ἢ τὸ αὐτὸ τὴν κότα;

(Ἐστὸν Φιντικὴν
τὸν θεριακλή.)

Ἄν μιὰ γραμμὴ ὧς σήμερα δὲν ἔγραφα ποτὲ μου
γιὰ ἔμένα εἶναι συγγραφαὶ οἱ τόσοι μαθηταὶ μου.

Καὶ ὁ Σωκράτης ὁ παλῆρος δὲν ἔγραφε γραμμὴν,
ἀλλὰ γιὰ τοῦτο τοῦ σοφοῦ δὲν χάνει τὴν τιμὴν.

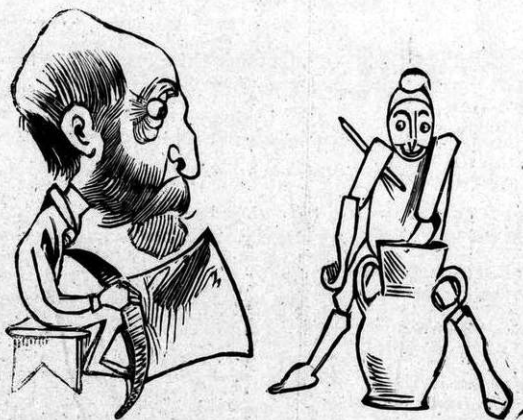
Ἴσως δοξάζω ἔνομα κι' ἐμοῦ τοῦ πολυμήτους
κανένας Πλάτων, Ἐσενωφῶν καὶ Χαίραφῶν ὁ Σφήττος.

(Ἐστὸν Κολιάτσο τὸν πολὺ
καὶ Δεσπότη σεβνταλή.)

Εἰς ἄλλους τοὺς Συναδικούς τὸν ἀμπακο θὰ φάλω...
σ' ἕνα παπούτσι καὶ τὰ δὴρ ποδάρια τῶν θὰ βάλω.

Κατέβα κάτω, οὐρανὲ, καὶ μέε, δικαιοκρίτη,
ἂν πρέπη καὶ τὸν Γερμανὸ νὰ ἔδῃ Μητροπολίτη.

Μ' αὐταῖς τῆς πανταχόσεως μου, διαλόγου καλογοῦμαι,
θὰ τριβετα καλλίτερα τάλᾶτι καὶ πιπῆρι.

(Εἰς τὸν Πανάρετον τῆς Μεσσηνίας
καὶ ἄνδρα ἐμπλεῶν θεωμανίας.)

Ἐκεῖνος ποῦ τοῦ 'κάνπιος παπᾶς νὰ καταντήσῃ
ἀς τρέψῃ 'στὸν Πανάρετο νὰ τὸν χειροτονήσῃ.

Παππαδοπούλα τοῦ παπᾶ. ἄγαπα τὸν Δεσπότη,
ἄλλοιως τοῦ δόλλου σου παπᾶ τοῦ ψήνω τὸ σηκῶτι.

Σταῖλέ κι' ἐμένα, παππαδά, ψωμιά σιμιγδαλένια,
ἄλλοιως σ' ἀφίνω τὸν παπᾶ χωρὶς μαλλὰ καὶ γένεια.

(Εἰς τὸν Σγοῦτᾶ τὸν λεβέντη,
ποῦ ζουρλαίνεται γιὰ γλέντι.)

Γιὰ 'πίστα, πρῆσινα βουὰ καὶ δέντρα φουνομένια,
ἂν ἴβωτ' Ἐρωτόκριτο 'στὸν κόσμο σὰν κι' ἐμένα.

Αὐτὰ τὰ ποδοφούστανα χειμῶνες καλοκαίρινα
μοῦ τρῶνε τοὺς παράδες μου, μοῦ τρῶνε τὰ τζιέρρα.

(Εἰς τὸν Φίλιππα τὸν Λέλη,
ὅπου εἶναι ἕλος μέλι.)

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο καμμάδι δὲν ἔχει χάρι,
ἐμοχάζει σὰν ἀνάλατο καὶ ποταμίσιο ψάρι.

Δὲν εἶναι βάρκαις 'στὸ γυαλό, οὐδὲ πανὰ λυμένα,
δὲν εἶναι μὰ εἰς τὸν ντουνηὰ ποῦ ν' ἀγαπᾷ κι' ἐμένα.

(Ἐτῆς μαιροχίραις
τῆς κακομοίραις.)

Δὲν ἔτυχε ποτὴ νὰ 'ῶς πῶς τρῶνε φεῖδι φύλλο;
ἔτσι κι' ἡ χήραις ῥίχνονται σὰν ἄρρωστος 'στὸ μῆλο.

(Γιὰ τῆς καθιμένας
τῆς παντρεμμένας.)

Κυράδες μου, οἱ ἄνδρες σας ἀς 'μποῦνε 'στὸ ζεμπλι
καὶ βάλτε τοὺς 'ψηλὰ 'ψηλὰ νὰ μὴν τοὺς φᾶν οἱ φύλλοι.

(Εἰς τῆς κοπέλαις,
ποῦ θέλουσιν τρέλλασαι.)

Τί ὄφελουσιν τὰ Γαλλικά, τὰ πᾶνια καὶ ἡ προικεῖς;...
ὁ κόσμος εἰχώς Ἄλεπου δὲν ἔχει: δόλου γλύκασις.

(Καὶ εἰς ὀλίγους
καλοὺς συζήτους.)

Μεγάλα βόδια κουτουλοῦσιν εἰς τὸ παχὺ τῆς μάντρας
κι' ἔπιος δὲν ἔχει κέρταο αὐτὲς δὲν εἶναι ἄντρας.

(Ἐστὴν κυρίαν Φασουλῆ,
ποῦ πεθαίνει γιὰ φιλ.)

Δὲν ἔβανε τὰ μάτια μου τέτοια καλὴ γυναίκα,
ἀν τὴν φιλήσω μὴ φορὰ θὰ μὲν γεννήσῃ δέκα.

(Ἐστὸς Περικλῆ τὸ ταίρι,
δπου τὸν κόμο ζέρει.)

Μαργαριτέρη ὅτ'ο χερτὶ πουλεῖται ὅστην Ἀσία
καὶ σὺ τοῦ νέου Περικλῆ θὰ γίνῃς Ἀσπασία.

Ἄν ἔπακοτραγοῦδῃσα νᾶμαι συχωρεμένος.
ἦμα νερὸ Φιλήμονος καὶ εἶμαι βραχνιασμένος.

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ παῖδε νὰ ὄνηθῃ
καὶ ὅτ' ἀκεφάλια τῶν τρανῶν τοσκίζει τὸ σταμνί.)

Κολιτάσου προσκλητήριον
ὅτ' ἱερὸν Κριτήριον.

Προσβλέπε, Ἀρχιερεῖ, ἐκ τῶν τετραπεράτων,
εἶτε εἰς ἔργμα βουναὶ διέρχουσι τὰς ὄρας,
ἢ μετὰ τόσων ἀσκητῶν καὶ παχυμουλαράτων,
ἢ ἀρετὴν διδάσκουσι ἀγίας ψυχοκόρας,
ἢ καταλλάτ' ἔλαιον καὶ οἶνον εὐφροσύνας,
εὐφραίνει γὰρ τὸν ἄνθρωπον κατὰ Δαυὶδ κι' ὁ οἶνος.

Προσβλέπε, Ἀρχιερεῖ, ὡς τάχιστα ἔδω,
ἀνάγκη γὰρ ἀπόλυτος τοὺς πάντας νὰ ἴδω.
Ἡ Ἐκκλησία κατ' αὐτὰς εὐράσκειται εἰς ὄσλον
καὶ καταπέθει: πρὸς ἡμᾶς, τοὺς ταπεινοὺς τῆς βούλους,
οὐδὲ θὰ κόψω πόποτε τὴν κεφαλὴν εἰς ἄλλον,
ἢ Θεοτόκην Ἰγουργόν, ἢ Νομικοὺς Συμβούλους.

Ἦμιν γὰρ μόνον ἔξουσι συμφωνίαν πρὸς τὴν τάξιν
δικάσαι τὸν Πανάρτεον καὶ πᾶσαν τοῦτου πρᾶξιν,
κι' ἐοθ' ὅτε κόνδουλον βαρὴν εἰς τοῦτον ἐντρέφαι
καὶ εἰς Συνόδων ἱερῶν θεσπίσματα ἐγκύφαι,
καὶ δῶσαι τεσσαράκοντα εἰς τοῦτον παρὰ μίαν,
ἵνα ταχέως παύσῃται ἐγγεῖρων τρικυμῖαν.

Ὅδ' τὸ τοιοῦτον ἔξουσι τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων,
καὶ γὰρ ἐστὶ δικαίωμα τῶν Ἀρχιεπισκόπων.
Ἦμεῖς καὶ μόνου δόνασθε πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
ἐπιπέσαι ἔν ἀρετῇ καθὼς κι' εὐθουκίαι,
περὶ πολλοῦ ποιούμενου θεσπίσματα πατέρων
καὶ τῆς Συνόδου τῆς γενεστῆς τῆς ἐν Λαοδικαίᾳ.

Προσβλέπε ἀκούοντες εἰς τὰς ἐμάς προσβείας,
τοιγάρτοι πέποθα κἀγὼ ἐκ Γερμανοβορείας,
ἢ δὲ ἀγία μου ψυχὴ βουλεύεται μεγάλα,
τυγχάνει δ' ὄσα κατ' αὐτὰς περιπλοῦσι τὰ μάλα,
ὁ δὲ Πανάρτεος γολῆν καὶ ἔξουσι μὴ προσφραῖ:
καὶ τὰ παπούτοια μοῦδωσας ὁ Ἰγουργὸς ὅτ'ο χερτὶ.

Ὅδ' θέμις, πάντες εἶπατε, τῷ Θεοτόκῃ μόνον
εἰς τὸν χρυσοῦν τὸν Γερμανὸν ἀναβιάσαι θρόνον.
Κι' εἰς τοῦτους ἐπιβάλλετε τὴν δέουσαν ποιήν,
τοῦ Πανάρτεου κόψατε καὶ ἄλλον τὸν ἄερα,
ἦν δὲ κι' ἔμετις κωφώσθητε πρὸς τὴν ἐμὴν φωνήν,
μονονοῦχι ὁ διὰβολος ὅσας πέριε τὸν πατέρα.

Εἰδήσεις μερικαί,
πολὸ ἀθεντικά.

(Κι' ὁ Φασουλῆς ὅτ'ο βούτα κατέθῃ ἐν σπουδῇ
μαζὶ με τοὺς κλητήρας καὶ τάλλο τὸ συνάρι
τοὺς κλέπτας τοῦ Μουσεῖου περιέρωσι νὰ ὄη,
καὶ ἀπ' ἑκῆς τοιαῦτα ὅσων Περικλέτου γράφει.)

Νυκτὸς δεκάτῃ ὄρα.—Σ' ἀσπάζομαι ὅτ'ο χειλ...
σοῦ γράσω ἀπ' τῆς βούτα μὴ πτερωτὸ κοντόλι.
Ἐτὰ τόσα ἐρικρικά μας καὶ ἄλλο ἐρικρικό...
κλέπταις καὶ ὅτ'ο Μουσεῖο τ' Ἀρχαιολογικό.

Ἡ ὄρα ἐνὸς ἐκάτῃ.—Εἶπ' ἕνας κουτενέας
πῶς κάπου ἐκτυποῦσι παραβουθὸν μερνετί,
κι' ἐνόμισαν καμποῦσι πῶς κ' ἔπτερε λαστέας
κι' ἀδικίας τῶν κλητήρων ἐγγῆσι ὁ Χριστός.

Ἡ ὄρα δωδεκάτῃ.—Ἀνάτοιν κι' ἄλλου λόχου...
νομιζῶ πῶς ὅτ'ο κλέπτοι εὐρισκοῦναι τὰ ἴχνη,
καὶ ἀν τὸ φέρ' ἢ τυχὴ νὰ τὴν ἀνακαλύψω
ἀμείως μὲς ὅτ'ο βούτα τὰ μούτρα τοῦ θὰ τριφω.

Μεσάνυκτα καὶ κ' ἄτι.—Ἀκούονται βρονταί...
νομιζῶ πῶς ὁ κλέπτης δὲν εἶναι ὁ μερνετί...
κλητήρων κι' Ἀστυνόμων ἀναπῆθ' τὸ στήθος,
ὅτ'ο βούτα καταβᾶνει κι' Ἀρχαιολόγων πᾶθος,
κι' ἀνακαλύπτουσι τέλος τὰ ἴχνη γυναικῆς,
κι' ἀκουεῖς τότε γνῶμας τοῦ κάθε παραβουθῶ,
λέγουσι οἱ μὲν πῶς εἶναι ὁ κλέπτης θηλυκός,
οἱ ἄλλοι δὲ κάποια θὰ εἶχε βαντεβουθ.

Ἡ ὄρα εἰς ἐξ ὀνο.—Βαβαὶ τῆς εὐθείας!...
αὐτὴ τὴν ὄρα ἦλε κι' ὁ ρέκτης Κεκαβδαίας,
καὶ γνῶμας περὶ κλέπτου ἐπρότερος σφᾶς
καὶ πῆθαν νὰ κέρημι κι' ἔδω ἀνασφᾶρας.

Ἡ ὄρα εἶναι τρίτῃ.—Θεὸ μου! τείναι τοῦτα;...
ὁ ρέκτης Κεκαβδαίας ἐκόλλησε ὅτ'ο βούτα
καὶ τρέχουσι νὰ τὸν ἐβάλου κλητήρας κι' Ἀστυνόμοι,
μὰ μείνει κολλῆμενος ὁ δυστυχὴς ἀκόμη.

Τρεῖς καὶ εἰκοσιεπενα.—Ἄς πᾶν νὰ χαθῶ...
ἀδύνατον ὅς τώρα ὁ κλέπτης νὰ φραθῆ,
καὶ εἶγαίνο μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μὲ τὸν Κεκαβδαίαν
κατενοῦσιασμένους ἀπὸ τὴν εὐθείαν.

Ἐκ Πατρῶν ἐπιστολῆ,
κατεπίγειουσα πολὺ.

Κι' ἔμετις ἔδω ἐκάναμε τὸν Κλήθωνα γιὰ γούρι
καὶ τοῦτ' ὁ στήγιος ἔβυταν ὅτ'ο δόλο Κομποτοῦρη:
Κεραλλοῖντι—Πατρινε, ποῦ κάνεισι τόση χαῖρα,
κτεριμω σ' αὐτὴ τὴν ἐκλογὴ μὴ ἴβησι ἀπὸ τὰ μαῦτρα.